

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „ — „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívül
olcsó áron közli a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.
a Wagner és Szelényi (ez-
előtt Gedeon és Tsa) nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetési díjak, hirde-
tések, nyitlerek és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PART KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Groszman J. antiquar-üzletében, Falkenstein S. dohánytözsédjében, Hesz Jenő, Gubás F., Groszmann J és Nagy Lajos fűszerkereskedésében kapható.

Derengés.

A történelem néha bámulatos meg-
lepetésekkel kedveskedik az elképedt
emberiségnek. Rémséges gyorsasággal
sodorja az eseményeket egy bizonyos
irányban, egyszerre vargabetűt csinál s
homlokegyenest ellenkező utra csap.

Szörnyű nagyot bámultam, a mikor
azt olvastam, hogy Szederkényi Nán-
dort a választói jog szabadsága ellen
elkövetett több rendbeli büntett miatt
vád alá helyezték. Lehetetlen, — a
Bánffy-korszakban ilyen nem eshetik meg!
Hiszen a büntető kodexnek ezt a feje-
zetét már régen a lomtárba helyezték.
Hiszen a legszemszédettebb választási
visszaélések, elnöki czudarságok a hónap
fehérebbre lettek mosva, szabadalmazva
és beillesztve a közéleti erkölcs tan-
parancsolatába. Fegyházat érdemlő Tar-
nóczyak szabadultak a sikkasztás és
más épületes büntettek kedvezményeitől,
mert kegyeskedtek a választói jog ki-
irtásában, a parlamentarizmus lealaco-
nyításában és ezzel a közéleti erkölcsök
nemesítésében tevékeny részt venni.
Már bele is törődtünk ebbe a gyönyör-
teljes állapotokba. Sőt már arra is haj-
landók voltunk, hogy Perczel Dezsőben
és Bánffy Dezsőben lássuk a puritán
politikai erkölcsök mintaképeit. Bucsut
mondunk annak a reményünknek, hogy
a közel jövőben akadjon egy vaskező
ember, a ki gyökerestül kiirtsa a kor-
rupciót s helyreállítsa a tisztességes
erkölsi felfogás uralmát a közélet egész
vonalán.

És ime: mégis csalódtunk. Mert úgy
tetszik, mintha derengene. Sőt nem is
dereng: egyszerre felbukott a nap ko-
rongja egész fényében. Ott az egrí vád-
határozat. Olvassa el a „Borsodmegyei
Lapok“ egyik közelebbi számából, a ki
kétkelkedik. Mi is Tamások voltunk eleinte,
de eszünkbe jutott az a furcsa igazság,
a mit czikkünk homlokára irtunk. Azután
meg azt is tudjuk, hogy Bánffy a lo-
gikai ugrások és meglepetések nagy-
mestere. Ma az iszapban ül, holnap
egy ugrással fenterem a nap peremén.
Ma Machiavellinek tartjuk. Miért ne
lehete belőle holnap Szent Simon?
Tegnap még Tarnóczy mellett buzgól-

kodott, Szalavszkyval parolázott, holnap
elcsukatja Szederkényi Nándort.

Ez nem kicsinylenő jelenség, uraim.
Mert csináljunk csak egy egyszerű ma-
tematikai összehasonlítást. Szalavszky
maga ezer számra irtotta a szavazatokat
s közvetett uton a másvilágra küldött
egy pár választót. Tarnóczy, Sulyovszky,
Bartal, Kloch és hasonlók társaik mind-
össze egy pár száz választó jogát konfiskál-
ták el és Szalavszkynál mindenestre
kevesebb tót expedáltak a boldogabb
házába. Az erkölcsileg kevésbé fejlett
körtések és a rafináltabb izléssel bíró
képviselőjelölt urak csak vásárolták a
választókat. Így sikerült a közvélemény
hű tükörét: a Bánffy parlamentjét össze-
hozni.

És ezekkel a jeles férfiakkal szemben
mit követett el Szederkényi? Állítólag
visszaéléseket követett el. Nem az or-
szággyűlési, hanem a községi képviselők
választásánál. Hogy igaz-e, azt jelenleg
még nem tudjuk.

És az eredmény? Amazok dekoráltnak,
megbárosítva vagy másképen honorálva.
Szederkényi pedig vád alatt — büntett
miatt. Hát nincs itt fordulat? Hát nem
azt jelenti-e ez a látszólag csekély ese-
mény, hogy a nap felbukott a látó-
határon? Hogy a közélet terén a tűn-
dőklő tisztaságú erkölcsök uralma lépett
az erkölcstelenség helyébe?

Uram Istenem! ki gondolta volna,
hogy mindez a Bánffy-korszakban fog
megtörténni! És vajjon volt-e a világon
államférfiu, kit annyira félreismertek,
mint ezt a máig annyit szidalmazott
Bánffy Dezsőt? Pedig oly férfiuval van
benne dolgunk a minőt csak ritkán
szülnek a századok. A XIX. század nagy
alakjai vakanturássá törpülnek az ő
csimborasszói nagysága mellett. Lángeszé-
nek, a melyet eddig csak a Magyar Ujság
fedezett fel, hire diadalmasan fogja be-
járni a földtekét. És mi büszkék leszünk
arra, hogy ő a mienk.

Már látom azt a mérhetlen horderejű
változást, a mely az ő erkölcsöket tisztító
vaskeze nyomán keletkezik.

A sort Szederkényi kezdi meg. S csak
két évi börtönnel fog megszenvedni bü-
néért. De aztán jön a többi. A Sza-
lavszkyak, Tarnócziék, a kik hosszú

rabsággal fognak bünhödni a választói
jog ellen elkövetett bünükért. Elrettentő
példaképen talán még bitóra is kerül
egy-kettő közülök. Itt sem fog megállni
a sujtó kéz munkája. Elérte mindazokat,
a kiknek részük volt a parlamentariz-
mus meghamisításában, a kik pénzen
vásárolt mandátummal jutottak a kép-
viselőházba. Reá fog sujtani a közhiva-
talmnokok gárdájára, a kiknek ezrei buz-
gólkodtak azon, hogy megvásárolják pol-
gártársaik lelkét vagy szuronnyal és
a személyes szabadság korlátozásával,
apró szekaturákkal akadályozzák meg
őket meggyőződésük szabad követésében.
Sötét börtönök fenekére csukatja azokat
a választókat, a kik pénzért, pálinkáért
eladták lelküket. Boszuló keze ki fogja
rángatni a minisztereket is bársonyszé-
keikből; a választások főintézője: Per-
czel életfogytig tartó fegyházat kap, a
többi kevesebbrel bünhödik.

A parlament kongani fog az üresség-
től, a közigazgatási hivatalokban alig
fog lézengeni egy-egy tisztviselő, a falvak
kiürülnek, mert mint választási vissza-
élők valamennyien a börtönöket fogják
megtölteni.

Annak okáért üdv legyen az új Her-
kulesnek, a ki egy merész fordulattal
hozzáfogott a nagy munkához, hogy
Augias szennyes istállóját megtisztítsa.

Kossuth Lajos és a mai kor.

(Politikai tanulmány.)

Irta: Mártonffy Imre.

I.

Egész századon át a magyar politika
egén fényes csillag ragyogott, ha letűnt,
fénye ott ragyog, mint annak a hulló csil-
lagnak, melynek hosszu évek kellene, míg
az enyészetbe hull alá végkép. Fénye bevi-
lágítja a honnak minden bérczét, tavait, fo-
lyóit, minden fűszálon ott rezg a fényugár,
minden röghöz téved a sugár egy villanása.
Bevilágítja az észet, a lelket, a szivet s ott
marad addig, míg az elme gondolkozni, a
sziv érezni és dobogni tud.

Az ifju csemete szivébe egy eszme lopód-
zik be, ez eszme: Kossuth. Az ember meg-
örzi ez eszme szentségét és végórájában,
elhaló szavában is ez eszme: Kossuth —
lebeg ajakán.

Nagy önkéntes végeladás

hatóságilag engedélyezve.

A „MENYASSZONY“-hoz címzett divat- és vászonruházban (Mähr-féle ház, Széchenyi-utca 92.)
az üzlet teljes feloszlása következtében. **Meglepően olcsó árak!**
Az áruraktár áll: bel- és külföldi ruhakelmékből, selyemből, különféle francia mosókelmékből.
Szőnyegek, függönyök, ágyszerítők, utazó pokróczok, valódi szepesi vászon, damasztok és
mindennemű vászonfélék, valamint kézimunkával himzett női fehérneműekből

Igy képzelem én s kell lennie minden magyar hazafinak a szívében. Ez eszme, mely olthatatlan lánggal ég és buzog a keblekben, örök és halhatatlan. Gyarló emberek vagyunk! A mai kor más, ma az emberek szellemi tultengésben szenvednek. Tulságosan felvilágosodottak, mely felvilágosodottság eszmezavart, elmekórságot és örületet eredményez. Ideges mindenki, ez idegesség az ész a szenvedély uralma alá hajtja, a társadalmi idegláz, az emberek egymás iránti irigysége, a szellemi és anyagi versengés, a politikai élet korrumpált légköre, az államférfiaknak strébersége, a haza iránti közömbösségük, a hivatalvadászat, czimek és rangok elnyeréseért való örült küzdelem, a népek megtévesztése a szociális tanok által, mind-mind a kor sülyedését idézik elő. A mai kor teljesen elzüllyött. Hasonló azon emberhez, kit a nagyra-vágyás ördöge elszédített, kinek semmi se elegendő, végre elérhetetlenbe kapaszkodván, rohan le a lejtőn az elzüllyés proccessusa felé.

Az ember szinte megundorodik attól a légkörtől, melyben élnie kell. A képmutatást erénynek, a jellemtelenséget becsületességnek szankcionálja a büzös társadalom. A hazugság ma szentírás, a politikai éretlenség diploma, melylyel bejuthat egész a legmagasabb piédesztálig az, ki ezt protectió vagy vagyoni, rokonni nexus következtében megszerzi. A paralysis egyenlő egy kis náthával, melynek leple alatt a legocsmányabb bűnököt lehet elkövetni.

Ündör fogja el az embert, mint Apponyi és Horánszky mondák, ha a mai politikai és társadalmi közélet színtalpa mögé tekintünk.

Nem csoda, ha e megmételezett korban akadnak egyes férgek, hasoncsuszó ronda állatok, melyek büzös nyálukkal s testük rothadt váladékával bekenni akarnak egy oly eszmét, oly nevet, melyet Clio kitörölhetetlen betűkkel vésett a történelem márvány-

lapjaira. Nem mocskolhatja be a mai kor összes parazitája e szent nevet: *Kossuth*. Csizmaikkal eltaposhatnánk e férgeket, de hydraféjük van, kinő másutt, ott, hol nem is sejtjük. Általános irtóháborút kell e ronda férgek ellen viselni. Mit használ az, ha ma én ezer legyet megölök, holnap reggel mégis egy szemtelen légy meg fog csipni.

Melegágyuk e férgeknek a bécsi reakció csontkamrája, továbbá kéjjel lubiczkolnak a nemzetiségi gyűlölség hináros, büzös mocsarában. A mi innen kigözőlög, az a levegőt rontja, a tüdőt öli s a szervezetet pusztítja lassan rágódó méreggel. A magyar nemzet tüdeje az ifjuság, vigyázatok, meg ne öljön titeket e levegő, védekezzetek, a szervezet maga a nemzet pedig ébredjen fel kórálmából, mert e méreg előbb-utóbb elpusztítja a testet.

De térjünk át tulajdonképeni tárgyunkra. Cikkem czimén választottam „Kossuth Lajost és a mai kort“. Kossuth Lajost ismerjük, tudjuk, hogy mi volt ő nemzetünknek s az ő szent emléke a siron tul is él, örökké. Cikkemben a mai kort igyekszem szembeállítani Kossuth Lajossal és avval a korrall, melyben ő élt. A mai kor kicsinylő nézetével akarok foglalkozni, a midőn mindig akadnak egyes — ugyan erkölcsi beszámíthatóság alá nem eső — individuumok, amelyek — s nem a kik — a Kossuth-kultuszt agyremnek nevezik. Az a Kossuth, a ki annyit tett hazájáért, a mennyit se királyok, se a nemzet egy fia sem tett az ezeréves állami létünk alatt, halhatatlan. Isten, a magyarok Istene ő. Anyja mondá, midőn a kis Kossuthot szunnyadni látta: „A feje Krisztusé, a szája O' Connellé, szíve Börne-é“.

Igen, a feje Krisztusé, jaj annak, a ki Krisztust káromolni meri, a szája O' Connellé igen, mert úgy beszélni nem tudott, és nem fog tudni senki. A szíve, az oly jó, oly angyali volt, hogy e nemes szív ellen vét, a ki őt még a halóporában is olyasmivel vádolja, a mi a szívtelenséggel egyenlő. Ez

a szív, a nemes szív szerethette úgy hazáját, a mint ő. Mikor a gaz ármány győzedelmeskedett s Világosnál megbukott a magyar ügy, Kossuth is kénytelen volt itthagyni a drága hazát. Meghatóan írja le ezt az „Iratam az emigrációból“ I. kötetében: „Kifejezhetlen érzelm-vihar dulta lelkemet, midőn a világsi fegyverletétel hontalanná tett. Nincs szó, a mely arról fogalmat alkothatna. Leborultam hazám földjére, mielőtt határán átlépnék; zokogva nyomtam rá a fiui szeretet bucsu csókját; fegy csipetnyi port vettem belőle magamhoz; még egy lépés és — — — úgy valék, mint a tört hajó roncsa, melyet a szélvész kidob a homokra egy sivatagon. Egy török főtiszt „Allah“-t említve üdvözölt barátságosan; elvezetett a fekhelyhez, melyet Isten ege alatt számomra készített és kisütött szemmel, mintha szegyélné, hogy török magyart lefegyverez.

Lekötöttem, átnyújtottam szótlanul, könyvel szememben és ő jo nyugalmat kívánva, magamra hagyott barátommal. Nyugalom és hontalanság! Ha tudott-e a hitrege Ádámja nyugodni, midőn mögötte a kitanított Éden kertjének kapuja becsapódott, mivel, hogy a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből evett.

Én is ettem abból a gyümölcsből és felismertem a jót és a gonoszt; s felemeltem kezemet a jónak védelmére a gonosz ellen. A gonosz győzött és én Hazámból az én Édenemből kitaszítottam!! . . .

Gyöngyszemek e sorok, a hazafiai érzés melegével íróttak, minden betűje, mintha szíve vérevel öntözte volna. Kossuth neve úgy össze van forrva a nemzettel, hogy e nevet sárba tiporni nem lehet.

Ellenségei ugyan nem nyugodtak sohasem, s különösen a kamarikának nem megy ki a fejéből, hogy Kossuth volt az, a ki a bécsi omnipotenciának gátat vetett, s a hatalmasoknak borsot tört az orruk alá.

Ma oly szerencsétlen korban élünk, hogy

A „SZABADSÁG” TÁRCZÁJA.

Nyájas, tiszta, kék az égbolt.

*Nyájas, tiszta kék az égbolt,
Rajt' a nap nyugvóra áll.
Szent, csodás perc . . . Szíveinkre
Enyhe, titkos érzés száll.*

*Kis madárkák lány dalától
Fel-felhangzik a berek,
Magam is most veszem észre
Hogy velők énekelek.*

*Kevés hírja van lantomnak,
De mind igaz hangot ad,
Eldalolom rajta szívem
Örömet és bánatát.*

*Jöjj kedvesem, ülj ölembe.
Míg dalom elpengetem,
Nem valami mesterkélt dal,
Önként téved rá kezem.*

*Igy! Te csókolj, lantom zengjen
S míg a nap pihenni dől,
Almadozunk szerelmünknek
Édes-bús emlékiról.*

— 8.

Egy régi jó barát.

— Humoreszk. —

Egy gyászos napon — mert hát az lett a kimenetele — a princípálisom elutazott és erősen meghagyta, hogy a hivatalos hat órán tul is fogadjak klienseket.

Én természetesen egész délután nem csináltam semmit, még csak ki sem nyitottam az irodát, hanem úgy öt óra felé rágyújtottam egy pompás szivarra (a princípálisom otthon hagyott kabátjában találtam) s elindultam a sétatér felé azon szándékkal, hogy meghallgatom a katonazenét.

Mikor oda értem, még nem szól a zene. Elhatároztam, hogy mig megkezdődik, körutat teszek a sétányokon.

A hullámzó közönség közül mindjárt lekötötte figyelmemet két bájos hölgyecske. Az egyik hosszú, lenge tündér volt, ellenben a másik nagy hajlandóságot mutatott a szétterjedésre.

Kissé rajtok feledtem tekintetemet.

Ebben a pillanatban egy uri ember állt elém.

— Szabad kérem egy kis tüzet?!

Olyan hangon mondta ezt, hogy bátran vehettem volna kérésnek is, követelésnek is.

— Végig néztem. Testét (valamikor) elegáns

ruha fődhetette, máskülönben hosszú, lértartermetű uriember volt. Készséggel nyújtottam oda szivaromat.

— Tessék!

Rágyújtott, majd elismerő fejbólintással szemembe fujta a füstöt s tovább ment, jobb lábát kényelmesen huzva maga után, a mint valamelyik mágnástól láthatta.

Nem sokáig tűnődtem egyéniségén, mert újra megláttam azt a két bájos teremést, a mint egymás karjába kapaszkodtak s nevetgélve fordították fejcskéküket hátra.

Utánuk siettem, de veszemre, — mert épen ebben a pillanatban kezdődött meg a katona zene. A dobos nagyot ütött az instrumentumára, én meg — minthogy erre nem valék elkészülve — megijedtem és ijedtemben valakinek a lábára léptem. Ez a valaki pedig nem volt más, mint az én sentebb említett tüzet-kérő uri emberem.

— Szsz . . . jaj! . . . számár! Nem tud vigyázni?!

— Mit mondott az ur?!

— Hallhatta, hogy mit mondtam!

Máskor bocsánatot esdekelve odébb álltam volna, de mivel láttam, hogy az én két ideálom érdeklé várija a tovább-fejlődést, oda dörögtem:

— Tudja az ur, hogy én — megölöm!

bűn a hazafuság, véka alá kell rejteni a politikai jelemet és becsületet, mert minden utcai siheder büntetlenül mocskot ejt rajta, A mai Bánffy-kormány valóságos rendszert teremtett. Kitűnő iskolába jártak creaturái, Tisza volt a nagymesterük. A politikai frondsködés, a Chamáleon szerepét játszó nagyképűsködés, pasáskodás lefelé, alázatos, görnyedt magatartás fölfelé, nemzeti jogainknak elkobzása, a félve őrzött kincsekben való dusálkodás, a nemzeti vívmányokon való eszeveszett gázolás, megteremtették a legeslegujabb kórt.

A kor méltó fiakat szül s valamint a nagy időknek vannak nagy emberei, úgy ennek az elzúllott kornak is csak elzúllott, korcs emberei lehetnek. A jobbak — nem tudni, miért — félrevonulnak, mikor egy Ugron Gábor, a kit kis Kossuthnak neveztek a 80-as években, leteszi a fegyvert és hagyja a nemzetet a sülyedés lejtőjén alázuhanni, mikor a magyar népet megrontotta a korrupció és preparált közszellem és minden nemzeti sérelemre vállát vonja, meg se mozdul, ha lábát is levágják, akkor méltán kesereghetünk egy Kossuth elvesztén, s méltán fordulhatunk el undorral és megvetéssel az olyanoktól, kik a nagy nevet beszennyezni akarják.

Április 11.

Post festa.

*Akárki akármit mondjon:
Nagy dolog ám a muszáj.
Ezért éljenezzi Bánffyt
Annyi torok, annyi száj.
S hogy ő készpénznek vegye,
Azért van hozzá füle.*

*Muszáj lett immár sok minden,
Muszáj ünnepelni is;
Rudnay segédletével
Muszáj lelkesülni is.*

*Jól lehet, nem akarunk,
Füklyát csipel a karunk.*

*Hej, bolond világot élünk!
A lelkem is fáj bele,
Hogy a mikor jubilálunk
Ott van a Midás feje
És komédiát mivel,
A bolondos képivel.*

*S a kik eldugták a zászlót
Márciusnak Idusán,
Ki dugják most a padlásról.
(Rendőri parancsra tán?)
Jó, hogy van benne piros,
Hej! mert elpirulna most.*

*Fel kufár faj szolgál népség,
Görbitsed a hátadat!
Fölfelé tekincs csupán csak;
Mert azokat látod ott:
Kik háromszáz év alatt
Jól viselték gondodat.*

*De lefelé, a hazának
Szent földjére ne tekints.
Hősöknek porát takarja,
Kiknek becse már ma nincs.
Névtelen félistenek
Hadd, hogy szenderegjenek.*

*Oh, nem haltak ők hiába!
Drága vérük a mezőt
Böven öntözté, hogy attól
Lenne buja, lenne zöld;
Hogy teremjen majd sokat
S ontsa a kalászatokat.*

*Hogy legyen az utódoknak
A mitől elhizzanak,
Gondokat ne lássanak, de
Bő termésben bizzanak.
Mert ma életcél csupán:
Tengni s hizni a hazán!*

Harmonidos.

A muszáj-ünnep Miskolcson.

A diszbe öltözött hajdu kora hajnalban kitűzte a zászlót a vármegyeházára, azután a városházára. Ezt látván néhány hű mame-luk-háziur a főutezán, szintén kitűzött egy-egy szinehagyott zászlót. Ez a néhány elviselt tricolor jelezte csupán az ünnep külső díszét, mely igazán úgy nézett ki, mint az uraságoktól levett ruha.

No, de jól van ez így. Legalább megtanulhatták, hogy parancsszóra ünnepet rendezni nem lehet; mert onnan mindig hiányozni fog — a mi az ünnep legfőbb külleke — a közönség és a — lelkesedés.

Igy történt Miskolcson is.

Egy külvárosi polgár mikor meglátta azt a néhány kopott zászlót, roppant elcsudálkozott, hogy hát mi történik ma? És a mikor felvilágosították, hogy Bánffy Dezső parancsából márczius 15-ét április 11-én muszáj ünnepelni, megcsóválta a fejét és e szavakkal ment tovább: „Szegény magyar!”

Hideg közönyt nyel s a szájalom érzetével tekintett a nép a szolgálhadra, a kiknek ünnepelni muszáj! Még csak arra sem volt kíváncsi: miképen folyik le a diszközgyűlésnek nevezett komédia, pedig a nép szereti a mulatságot s, szívesen megy oda, a hol pénz nélkül mulathat. De ide bizony nem ment el, mert attól félt, hogy őt is odasorozzák a szolgálak közé, a kik térdeiken csuszna-mászna a hatalom előtt, mely büntet és — jutalmaz!

Mi sem mentünk el. Mi már megünnepeltük a mi föltámadásunk ünnepét. Mi a tavasz hasadtával mondtuk el hő imánkat és márcziusi ibolyákkal ékesítettük az oltárt, melyre a magyar szentháromság jelszavát irtuk égő betűkkel: *Isten, király, haza!* A mi ünnepünk márczius 15-ike volt.

A diszközgyűlésen a vármegyei bizottsági tagok közül vajmi kevesen vettek részt. A berendelt községi jegyzők, bírák és más egyéb mezei hadakon kívül abban csak a

— Hohó, fiatal barátom, én is ott leszek! Mert már én is lovagiass megoldást akarok! Átnyujtottam névjegyemet. Ő is zsebébe nyult, — egy darabig kotorászott benne s aztán így szólt:

— Sajnálom, nem adhatok, épen most nincs nálam, hanem ez mit sem változtat a dolgon.

Majd egy pillantást vetett az odanyujtott névjegyre. Arczáról hirtelen eltűnt a kannibáli vonás és örömmel rohant felém:

— Hogyan, te volnál a Danyi? A Fekete Danyi?

— Igen, uram, én — én vagyok.

Megragadta mindkét kezemet s erőszakal kezdett vonszolni egy üres pad felé.

— Hidd el, soha sem hittem, hogy mi még találkozunk is az életben!

— De kérem . . . tévedni méltóztatik.

Szemrehányó hangon felelt:

— Hogyan hát nem ismersz? A te régi jó barátodat, kivel oly sok szép napot eltöltöttél az iskola falain kívül?!

Zavartan néztem rá. Keresgéltem emlékeim között, hogy vajjon hol láthattam ezt az arcot, de bizony csak nem jutott az eszembe.

— Hát igazán nem ismersz? — kérde bántos hangon. — Emlékezz csak vissza!

Kezdem emlékezni, de hiába emlékeztem. Végre megszántam szegényt.

— Ahá! már emlékezem. Igen, igen, te vagy a — Gyuri!

— Igen, igen a — Józsi!

— Józsi?! Ugy-e Biró Józsi? — igyekeztem megismerni régi barátomat.

— No, látod, hogy rám ismertél? Persze, hogy az vagyok. Hát te — kedves barátom (!)

— hogy vagy? Igazán csodálom, hogy olyan nehezen ismertél meg, azt a hű, önzetlen barátot, a ki oly sokszor megcsinálta a dolgozatodat Patakon?

— Patakon?

— Nos, igen — Sárospatakon.

— Engedj meg — barátom — én még ott soha nem voltam.

— Azaz, hogy nem is, — ejnye no, hát azt mondtam, hogy Patakon. Látod, milyen szórakozott vagyok. Hej, nem voltam az, mikor még egyszeri hallásra elmondtam a vasárnapi prédikációt! Emlékszel még rá, ugy-e?

Ráhagytam, hogy úgy van.

— De hagyjuk a multat, beszéljünk a jelenről. Olvastam, hogy eljegyezted magadnak Kuthy tanácsos leányát! Bizony csak szerencsés kópé vagy te.

Nem czáfoltam meg ezt az állítását sem, hanem vártam már, hogy mi lesz tovább.

— Hanem én is mondhatok ám egy újsgot! — folytatta.

— Ugyan mit? — kérdelem kíváncsian.

— Emlékezel még Sárvány kisasszonyra?

— Sárvány kisasszonyra? Arra a szeplős...

— Igen, igen Ő két hét óta nőm.

(Jaj, de megijedtem erre! Nem értek én mégsem ahhoz, hogy soha nem ismert emberekről beszéljek.)

— Gratulálok! — hebegtem.

— Hát gratulálhatsz is barátom, mert az igaz, hogy Pálma nem szép — (ezt hát mégis eltaláltam) — de gazdag! Harmincz-ezer forint van az uszályához kötve. Szülei az igaz, még nem adták ki a hozományt, kérti pedig nem akarok. Tudod, nem zavarhatom meg a mézes-hetek boldogító perczeit holmi anyagi dolgokkal.

De már erre ijedezni kezdtem. Bizonyos, hogy ez a ficzkó meg akar pumpolni.

— Hanem itt vagy te édes, régi jó barátom — folytatta tovább — te mindig jószívű voltál, remélem, hogy most is kisegitesz pillanatnyi zavaromból.

— Hidd el, szívesen segítenék rajtad, hanem most az én viszonyaim sem a legjobbak. Nem vagyok ugyan pillanatnyi pénz-zavarban, de oly kevés összeggel rendelkezem ez idő szerint, a melyre mulhatatlanul magamnak is szükségem van.

megyei, járási és állami tisztviselők, nyugdíjas hivatalnokok vettek részt nagy számmal. A városi képviselőtestület is megvolt hiva. A város-atyáknak a városháza nagytermében kellett volna összegyülniök a gyűlés előtt. Mindössze hárman gyűltek össze: a polgármester, a főjegyző és a főkapitány. Sorakoztak és elmentek a megyeházához.

Innen-onnan mégis összegyűlt annyi-mennyi közönség. Nehány embert *Lévay* József beszéde is elcsalt. Mert hát mindenki tudja azt Borsodvármegyében, hogy *Lévay* József ha ír, vagy beszél, csak remek dolgokat produkál.

És *Lévay* József most sem tagadta meg önmagát. A diszközgyűlésen elmondott beszéde remeke a szónoki beszédnek, ha a külső formát és a styl ragyogó szépségét tekintjük; de arra nem alkalmas, hogy lelkesítsen és magával ragadja a hallgatóságot. Reánk, a kik beszédét *csak olvastuk*, azt a benyomást tette, hogy a szónok maga is erősen küzdött, vajjon az 1848. év történelmi eseményei közül miképpen domborítsa ki az április 11-ét? . . . Nehéz feladat, a még *Lévay* Józsefnek sem sikerül. Beszédének ez a szép részlete így hangzik: „Midőn néhány héttel ezelőtt a nemzet *önként* áradozó lelkesedése közt ünnepeltünk márczius tizenötödikén, akkor a magyar szabadság hajnalhasadását ünnepeltük, sőt többet annál, tudniillik mindazt, a mi a hajnal ébredésétől kezdve szemünk előtt naplenyugtáig végbe ment. Tehát a kivivott szabadságot, a megtámadott nemzet önvédelmét, dicsőségharczait és bukását, sőt a romokat is, melyekre később a feledés fátyolát borítottuk, de a mely fátyol alól fülünkbe sugja egy hang, a nagy római történetíró szavait, hogy *nem* áll annyira hatalmunkban a *felejtés*, mint a *hallgatás*. Mindezeknek emlékéit vágyaival és reményeivel ama naphoz kötötte félszázad óta a nemzet hagyományos kegyelele és ragaszkodása. Ma ezen hallgatag emlékektől körüllebegve,

— Ejnye, csak nem fogod ezt az egy kívánságomat teljesítetlenül hagyni? Nincs többre szükségem négy-öt forintocskánál, aztán meg visszkapod a jövő héten.

— Nem lehet — kedves barátom — igazán mondom, nem lehet. Nézd — folytattam, szeme elé tartva tárczámat — egy árva forint van benne. Ez az összes pénzem, ha kiadom, mi marad?

Barátom erre nem volt elkészülve s a képe hosszúra nyult.

— No, azt a forintocskát, azt ide adhatod! Nem tehettem mást, csakhogy megszedüljek tőle, odaadtam neki. (El is ment minden kedvem a katonazenétől.)

— Szervusz, édes barátom — mondá — tovább nem tartóztatlak, viszontlátásra a *másik héten*.

Az ám gazember, azt akartad mondani, hogy majd látjuk egymást a *másik világon*! Akkor látsz te újra angem, mikor majd még én egyszer katonazenét hallgatok!

Drága muzsika volt az! Mert csak annyit hallottam belőle, a mennyitől megijedtem, aztán ez a régi jó barátom beszélt, a ki bizonyosan jól bevacsorált az én keserves forintomból.

Fidibusz.

csupán munkánk sikerét ünnepeljük, törvényhozásunk ama nagyszerű alkotását, mely félszázad hullámverését kiállva, drága kincs gyanánt sértetlenül szállott a mai nemzedék kezére.“

Ez a beszéd tehát nem dicsőítése április 11-ikének, hanem annak eltemetése. „Csupán munkánk sikerét ünnepeljük“ — mondja jelles költőnk — *április 11-én*; így tehát a történelem többi dicső és gyászos eseménye továbbra is megmarad *márczius 15-ének*. Hát már most kérdezzük: melyik napot ünnepelje továbbra is a nemzet?

Beszédének az a része, hogy az 1848-iki törvényhozás alkotásai drága kincs gyanánt *sértetlenül* szállottak a mai nemzedék kezére, csak fájdalmas mosolyt vonhat az ember ajkára. Mutasson nekünk *Lévay* József Magyarországon egyetlenegy embert, a ki elhiszi, hogy az 1848-iki törvények *ma sértetlenül fenállanak*. Hiszen ezeket a törvényeket a szentesítés után azonnal eltörölték, alkotmányunkat megsemmisítették. A mit 1867-ben visszanyertünk, az csak *torzképe* az 1848-iki törvényeknek, egy papír alkotmány, a melyet akkor téphetnek széjjel Bécsben, a mikor akarják.

Nagyon természetes, hogy a beszéd nem tett hatást a hallgatóságra, nem lelkesített. De hát lehet-e kívánni, hogy lelkesedjenek azok, a kik a *hatalom parancsszavára ünnepelnek*?

Egy pár gyenge éljenzés után e diszközgyűlés nagy csendben véget ért.

Ennyiből állott a *muszáj-ünnep*, a mi bizony *csak paródiája* volt a márczius 15-iki lelkes és impozáns ünnepségnek.

Április 15.

E napnak nagy szerepe van a magyar alkotmányban. Felette furcsa ugyan, de a kiegyezési alapon alakult bölc kormányának az volt a nézete annak idején, hogy április 15-ike kimaradhatatlan dátum a törvénytárból. Hozzá kötötték hát a legfontosabb közjogi jogositványt: a *választási jogot*, kimondván, hogy a ki a bolondságok havának, ápriliskor kellő közepéig a megelőző évi egyenesadót, illetőleg a megfelelő adóhátralékot ki nem fizeti, nem érdemes arra, hogy az országos képviselőt választók tiszteletreméltó névjegyzékébe felvétessék. Hiszen azok sem gyakorolnak választói jogot, kik büncselekményért bezárva vannak. Ugyan ki merné mondani, hogy a bűnösnel különb ember az a nyomorult, a ki nem bírta kifizetni az adóját — április 15-ikéig?

Ilyen okos volt 1875-ben az országgyűlés többsége. Lám, *Kossuth* Lajosnak és a többi nagyoknak 1848-ban nem is jutott eszébe, hogy a választási jogot összekössék az adófizetés pontosságával. Hanem 1875-ben már rájöttek, miért nem boldog a magyar. El kell venni a polgártól, a hogy lehet, a választási jogot és erre nincsen alkalmasabb mód, mint kizárni a választói névjegyzékből azt, ki adóhátralékban van. Így reményleni lehet, hogy sokan kimaradnak és nem alkalmatlanok az urnánál, midőn a hatalom emberének „kell“ a közbizalmat elnyernie.

Megbecsülhetetlen szolgálatokat tesz ma is a kormánynak és a szabadelvű pártnak április 15-ike. A kormánypart, melynek kaszáját mindig tele tömi a rendelkezési alap, gondoskodik arról, hogy hiveinek adója

rendezve legyen. A szegény helyett lefizetik. Igen jó módja ez a vesztegetésnek. Előre vásárolják a szavazatokat, hogy majdan felhajthassák a szavazókat. Sőt megteszik azt is a párt vezetői, gondviselői, atyái, hogy a hatóságot nógatják, kényszerítsék sűrű végrehajtásokkal a szabadelvű párti egyént az adófizetésre.

Az ellenzéki választók azonban nem részesülnek ilyen gondos ellenőrzésben. Helyettük senki sem fizeti ki az adót, őket senki sem figyelmezteti, hogy közelg a magyar ominózus nagy napja, a midőn az adószedő dönti el, ki méltó arra, hogy képviselőt válasszon szép Magyarországon. Miután pedig az ellenzéki választók sokkal szegényebb sorsuak, mint a mindenféle kegyekben sütkérező kormánypartiak: a história vége az, hogy az ellenzéki választók többsége kimarad a listából.

Tudomásunk van róla, hogy Miskolczon is nagy számmal fordulnak elő ilyen, kormánypartii hivek helyett történő adófizetések. A kormánypart, mely mindig el van készülve rá, hogy bármely perczen mást kell imádnia, mint mostani bálványukat és más lesz a providenciális államférfi, nem *Bánffy* Dezső — gondoskodik arról, hogy a hivek pontosan tegyenek eleget adófizetési kötelezettségüknek és bekerüljenek a választói névjegyzékbe. Ellenzéki polgártársaink ügyét senki sem viseli a szívében. Mi ellenzékiek Miskolczon addig, míg béke van, szintén békén, tétlenül vagyunk. [Midőn aztán kitör a harc, kapkodunk és egyszerre szeretnők pótolni hosszú idők mulasztásait.

Függetlenségi polgártársaink! [Legyünk óvatosak abban, hogy ne engedjük elveszni legszebb jogunkat a választás jogát. Adót fizetni ugy is kell akár akarunk, akár nem. Fizessünk hát kellő időben, ha már olyan törvény van Magyarországon, hogy április 15-ike határozza meg, ki legyen választó és választható.

Ügyvédi kamara az igazságügyminiszter ellen.

Hozzá vagyunk szokva ahhoz, hogy az ügyvédi kamara élettelen, hathatós működésre képtelen intézmény, mely éppen csak azért van, mert a törvény úgy rendeli, de voltaképpen semmit igazságügyünkön, jogszolgáltatásunk fejlődésén és előhaladásán nem segít. Évenként megtartja rendes közgyűlését, lemorzsolják a szokásos évi jelentéseket, néha egy-egy panasz megnyilvánul, azután ez is odakerül szépen a miniszteri irattár poros aktái közzé. Bizony nem ad rá senki semmit.

Annál meglepőbb és örvendetesebb volt a budapesti ügyvédi kamara hatalmas támadása *Erdély* Sándor, az abszolút módon uralkodó igazságügyminiszter tulkapásai és vakmerő törvénysértései ellen. A közgyűlésen a budapesti ügyvédi kar egyik kitünősége, *Vázasny* Vilmos dr. adott kifejezést a felháborodásnak, mely Magyarország ügyvédségét a törvénytíró miniszter ellen eltölti és a kamara tagjai a kimondott igazság lelkes visszhangjával tették magukévá a szónok kemény, elítélő felfogását a mai igazságügyi rendszer felett.

Idők jele a budapesti kamara emlékezetes tüntetése az igazságügyi kormány ellen. Im-

már színültig megtelt a pohár és kicsordulnia kellett. Túrta a nemzet, túrta az ügyvédség, mely a jogszolgáltatás egyik közege, a miniszteri bitorklásokat. Fájó szívvel néztük, hogyan markol az igazságügyminiszter legvitálisabb jogainkba. Néztük, miként koboza el Erdély, a szolgálalkü bürokrata, a sajtónak, a gyülekezésnek, az egyesülésnek, az egyéneknek, az ügyvédségnek szabadságát. Szinte ösztönyszerű gyűlölettel látszik viselkedni a miniszter, Bánffy ezen engedelmes kreaturája, minden iránt, a miben szabadság nyilvánul. Szálka szemében intézményeknek és egyének függetlensége. Ezért semmisít meg rettenetes következetességgel minden önállót, minden függetlent, minden szabadot. Nem igazság, nem meggyőződés vezeteti tetteiben, egyedül és kizárólag a legridegebb politikai önérdék és ura előtt hitvány meghódolás.

Pedig dicsőségesen országgló igazságügyminiszterünk valóban, — mint Vásonyi dr. mondotta — törpe ahhoz, semhogy avatatlan kézzel nagy alkotásokhoz nyulni jogosult volna. A csendes birót, a kibén még nagyító üveggel sem lehetne a tehetségnek vagy tudásnak egy parányát felfedezni, csak a hitvány korszak mai helyzete vethette fel színre. A mint rendeltetése volt, hűséges szolga maradt a miniszteri székekben, teszi, a mit parancsolnak, rendeli, a mit neki rendelnek és mint a katona az előírás szerint, úgy megy ő a kijelölt uton, nem törődve azzal, hogy a nemzeti jogokat tapossa össze lábával.

A budapesti ügyvédi kamara sokkal tekintélyesebb testület, semhogy az ott lefolyt tüntetés pusztában elhangzó szó lehetne. Láthatja a nemzet, a romlásnak mily lejtőjére vezette őt a kormány és mily alávaló merényleteket intéz folyton jogaink ellen a jelenlegi rendszer. Láthatja és itt az ideje, hogy egyszer már eszméljen és ébredjen mély lethargiájából, mely még a panasz szavát is elnémitotta ajkainkon.

De különösen mi ügyvédek, kik hivatás-szerűleg ismerjük hazánk törvényeit, kik jól tudjuk, hogy soha igazságügyminiszter ennyit nem ártott Magyarországnak, mint Erdély Sándor, mi vagyunk hivatva, hogy tiltakozunk a miniszteri önkény és jogtiprás ellen. Az ügyvéd mindenkor a jogszolgáltatás őre, a szabadság védője volt. És undorral kell elfordulnia minden magyar ügyvédnek azon minisztertől, ki eddig egyebet sem tett, mint megrontotta nagy elődeinek alkotásait és kontár kézzel lesüllyesztette igazságügyünk színvonalát.

Egy ügyvéd.

H I R E K.

Bartányi Gyuláné,

szül. Kubacska Anna.

Elvégeztetett!

A Golgothán kiszenvedett isten-ember halálának gyásznapján mélyen lesújtó hír érkezett Budapestről Miskolcra. Rövid volt a táviró hiób-postája, csak három szó; de ez elég volt arra, hogy megrázza az érző ember szívét-lelkét s szemében a részvét és fájdalom könnye fölragyogjon. Ez a néhány szó így hangzott: *Bartányi Gyuláné meghalt!*

Városunk intelligens közönsége mélyen megrendülve fogadta ezt a leverő hirt, mert hiszen Bartányi Gyuláné szül. Kubacska Anna azon ritka urnők sorába tartozott, a kiket az emberiség boldogítására teremtett az isten. Példányképe volt a hű nőnek, a gondos édes anyának, a kinek minden lépté nyomon áldás, öröm és boldogság fakadt!

Ez a nemes lelkű nő vívott egyenetlen harcot a halállal Budapesten, a hol sokáig, rég lappangó bajára gyógyulást keresett, küzdött a 45 éves élet az enyészet romboló hatalmával s az a gondolat, hogy neki még élnie kell, hogy élethivatását a család és az emberiség irányában e földön még nem töltötte be, emberföltötti erőt adott neki a küzdelemhez; de mind hasztalan... az enyészet diadalmaskodott! S ő — miként ama isten-ember e napon — lehajtá fejét és kibocsátá lelkét!

S miként ama világrendítő tragédia befejezésekor „elhomályosodék a nap és sötétség lón az egész tartományban“; úgy ennek a nemes életnek kialuvásakor is a bánat és gyász sötét fellege borult egy szép család egére. fénylő napját vesztette el ő benne az a jótékony egyesület, melynek elnöke, éltető lelke volt.

Elvégeztetett!

De lesz-e kéz, mely elhengerítse sirjáról a követ? Terem-e balzsam Gileádban, mely behegessze azt a mély sebet, melyet a sors a lesújtott férj, a mindent vesztett két kedves leány s a bánatba merült édes anya lelkén az ő elhunytával vágott?!

Ha az az őszinte és igaz részvét, mely városunk minden rétegében nyilvánul, győzítő erővel bírna; úgy bizonyára nyúlhatné a veszteség fájdalmát. Ez az őszinte és igaz részvét a megboldogult s női erényekben gazdag úrnő temetésén, mely hétfőn, húsvét második napján délután ment végbe. Miskolcz város és Borsodvármegye intelligenciája, egyletek, testületek és intézetek képviselői s a közönség oly rengeteg számban gyűlt össze, hogy a gyászdudvaron kívül a főutcát is egészen betöltötte. A koporsó fölött Zelenka Pál ág. evang. püspök mondott könnyekig megindító imát és emlébeszédet s az ág. ev. dalárda Kulik Márton tanító vezetése alatt gyászdalokat énekelt.

Gyásznének elhangzása után megindult az impozáns menet a temető felé. Ott letették a boldogult porhüvelyét a sirba. Áldás és béke lenjen porai fölött!

*

A bánatba merült család a következő gyászjelentést adta ki:

Bartányi Gyula, mint férj, Anna és Ilona leányával, — özv. Kubacska Istvánné szül. Dálnoky Zsuzsanna, mint anya, — Kubacska István, mint testvér, Koisch Emma nejevel vérző szívük legmélyebb fájdalmával jelentik, az alólirt rokonság nevében is, a legjobb feleség, anya, gyermek, testvér és rokon Bartányi Gyuláné szül. Kubacska Annának Budapesten f. hó 8-án áldásos élete 45-ik, boldog házassága 23-ik évében, Nagypéntek ünnepén délután 2 $\frac{1}{2}$ órakor rövid szenvedés után az Urban történt csendes elhunytát. Meghidegedett pormaradványai húsvét hétfő ünnepén délutáni 3 $\frac{1}{2}$ órakor fognak Városháztéren 22. szám alatti lakházából az ág. hitv. evangy. egyház által, az ev. temetőben levő családi sírboltban örök nyugalomra elhelyeztetni. Boldog és boldogító földi élete után soha ki nem alvó szeretet viraszt siri álma fölött, élteti áldott emléket. Virrasszon fölötté az Ég anyala is feltámadásig, az Urnál viszontlátásig! Bartányi Béla, Bartányi Mária férjével Peters Hermannel és Bartányi Károly, mint sógorok és sógornő. Bartányi Károly, mint após. Édes Ábrahám és neje Dálnoky Karolina, Gyula és Béla gyermekeikkel, mint unokatestvérek.

*

A miskolczi ág. hitv. ev. nőegylet elnökét gyászolja az elhunyt Bartányi Gyuláné urnőben és a következő gyászjelentést adta

ki: A miskolczi ág. hitv. ev. nőegylet fájó szívvel tudatja szeretve tisztelt elnökének Bartányi Gyuláné, szül. Kubacska Anna urnőnek f. évi ápril hó 8-án, Nagypénteken d.-u. 2 és fél órakor Budapesten történt elhunytát. Pormaradványai Miskolcra az ág. hitv. ev. egyház szertartása szerint ápril hó 11-én, hétfőn d.-u. 4 órakor fognak a mindszenti sírkertben örök nyugalomra tételni. Miskolcra, 1898. ápril hó 9-én. Béke lengjen áldott porai felett.

— **Förster Nándor felmentése.** A kereskedelemügyi miniszter Förster Nándor miniszteri tanácsost, a Magyar Államvasutak gépgyárának és a diósgyőri magyar királyi vas- és aczelgyárnak igazgatóját, ezen minőségében teljesített buzgó és kitűnő szolgálatának elismerése mellett, ez évi április 30-ától kezdődő hatálylally állásától felmentette. A Magyar Államvasutak gépgyárának vezetése a kereskedelmi, illetve műszaki ügyekre nézve igazgató-helyettesekké kirendelt Ritter Ottó és Seefehlner Gyula főfelügyelőknek, a diósgyőri vas- és aczelgyárnak vezetése pedig Teutschl Ferencz királyi tanácsos főfelügyelőnek, mint kirendelt igazgató-helyettesnek fog átadatni a felügyelő-bizottság elnökének közreműködése mellett. — Ugy halljuk, hogy a diósgyőri vas és aczelgyár közelebb szorosabb viszonyba fog jutni a pénzügyminiszteriumhoz, szemben azzal, hogy eddig kizárólag a kereskedelemügyi miniszterium rendelkezése alá tartozott.

— **Bucsulakoma.** Az 5-ik gyalogezred tisztikara vasárnap bucsulakomát rendezett Traun Jakab ezredes tiszteletére, ki tudvalevőleg e hó 20-án nyugalomba vonult. A tisztikar összes tagjai jelen voltak; a tisztikar nevében Csoffe őrnagy vett bucsut a nyugalomba vonuló ezredestől.

— **Nyugalomba vonulás.** Dobrovolny Antal alezredest, saját kérelmére, Ő felsége a király nyugalmazta s ez alkalomból az ezredesi czímet és jelleget adományozta.

— **Áthelyezés.** Sir Lajos szuhogyi róm. katolikus plébánost az egri érsek a válás- és közoktatásügyi miniszterrel egyetértőleg Kenderesre Jász Nagy-Kun-Szolnok-megye egyik gazdag jövedelmű plébániájába helyezte át. Gratulálunk!

— **Hymen.** Dr. Greutter Antal orvos, aranyifjuságunk kedvelt tagja, tegnap kötötte meg az örök boldogság frigyét Gröber Eleka urhölgygyel, Gröber József ház- és földbirtokos szép leányával. Zavartalan boldogságot kívánunk az ifju párnak!

— **Kahle Wilt Janka urnő,** zenetanárnő s a Conservatorium nagyérdemű elnökének zenetanári 35 éves jubileuma alkalmából e hó 23-án a Korona dísztermében hangverseny lesz a következő műsossal: Hunyady-nyitány Erkelől előadják: Tóth Erzsike k. a. és Kahle Wilt Janka urnő. 2. Magánének előadja Radvány Alice urnő, zongorán kíséri Kahlené Wilt Janka. 3. Moszkovszky „Valse“ előadja Klár Vilma urhölgy. 4. Wagner „a nürnbergi mester-dalnok előjátéka, előadják Sweitzer Amália urhölgy és Kahle Wilt Janka urnő. 5. Chován magyarok előadják Harangi Erzsike urhölgy és Kahle Wilt Janka urnő. 6. Magánének előadja Radvány Alice urnő, kíséri Kahle Wilt Janka urnő. 7. Trio előadják Kahle Wilt Janka urnő, Szombathy János és Klíma Mihály urak. A hangversenyt táncz követi. Jegyek kaphatók a hangversenyt rendező Verő I. és társa könyvkereskedésében.

— **Gyászhir.** Tressza István sziráki róm. kath. plébános ünnep első napján jobb létre szenderült. Elhunytáról a kerület papsága a következő gyászjelentést adta ki: A szendrői alesperesi kerület papsága fájó szívvel tudatja, forrón szeretett oltár testvérének Tressza István sziráki lelkésznek, a haldoklók szentsége fölvétele után 64 éves korában, f. hó 10-ikén történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült tetemeit f. hó 12-ikén, délután 4 órakor helyezték a sziráki róm. kath. temetőben örök nyugalomra. Szirák, 1898.

április 11. Nyugodjék békében! Örök világosság fényeskedjék neki.

— **Halálozások.** *Grósz* Ferencz miskolczi kereskedő szívszélhűdés következtében elhunyt. — *Zohány* Margit, az érseki leány-növeldé jeles növendéke életének 17. évében örök álmra hunyta le szemeit.

— **Csőd.** A miskolczi kir. törvényszék *Klein* Herman sajó-szentpéteri lakos ellen a csődött elrendelte. Csődliktos: dr. *Végh* Imre kir. törvényszéki bíró, tömeggondnok: *Vattay* Bertalan sajó-szentpéteri ügyvéd.

— **Halálos esés.** *Sugár* Pál mező-kövesdi lakos, házépítő a minap oly szerencsétlenül esett le egy ház tetejéről, hogy két napi szenvedés után kiszenvedett.

— **Életunt segéd.** *Hujkó* István 22 éves szűcs-segéd csütörtökön reggel a Népkertben öngyilkossági szándékból a szájába lött. A lövés nem jól talált; nemesebb részeket a golyó nem ért s így felgyógyulásához van remény.

— **Hatala bűnpöre a Kurián.** *Hatala* Jánost, ki az elmúlt nyáron oly vadállatias kegyetlenséggel gyilkolta meg munkás-társát *Nagy* Jánost, a kir. törvényszék tiz évi fegyházra ítélte. A kassai kir. ítélőtábla a büntetést nyolcz évi fegyházra leszállította. A m. kir. Curia, mint legfőbb ítélőszék mind a két alsó bíróság ítéletét megváltoztatva, a *Hatala* János büntetését tizenöt évi fegyházban állapította meg.

— **Sorozás.** Az egri járásban a sorozás e hó 14., 15., 16. és 18-án fog végbemenni. Ez alkalommal mérték alá kerül 1082 hadköteles.

— **Himlőnyirk-termelő intézet.** A belügy-miniszter megengedte dr. *Giczey* Kálmán vattai orvosnak, hogy ott himlőnyirk intézetet létesíthessen. Ezzel egyidejűleg megemlítjük, hogy dr. *Giczey* Kálmán körorvosi állásáról, melyet 17 évig közmegelegedéssel töltött be — lemondott.

— **Kőbánya Bogácson.** Bogácson — értesülés szerint — kőbányát óhajt egy vállalkozó nyitni. Az új bányában, — mely a modern kívánalmaknak teljesen megfelelő lesz — mindenféle műköveket fognak készíteni.

— **Elfogott szocialista izgatók.** Csendőrségünk, mely erélyes hajszát tart a lelketlen szocialista izgatók és fanatikus bujtogatók ellen, csütörtökön városunkban letartóztatta *Szabó* Ferdinád és *Kovács* Ferencz ozorai lakosokat, kik szocialista izgatás miatt akartak itt letelepedni. — Rendőrségünk pedig tegnap egy *Szabó* Károly nevű budapesti szocialistát, ki a „Népszava“ izgató lap terjesztése miatt Miskolcra jött, a pályaudvaron elfogta s azonnal vissza is tolonczolta illetőségi helyére.

— **Árverés a vasutnál.** A kézbesíthetlen és fölös szállítmányok a vasúti üzletszabályzat 70. §-a értelmében Miskolcz-gömöri pályaudvar teheráru raktárában nyilvános árverezés útján f. évi április hó 21-én d.-e. 9 órakor kerülnek eladásra, melyhez a t. cz. közönség ezennel meghívatik.

— **Nap-, lég- és villamos homokfürdőket** rendezett be dr. *Palócz* Ignác gyógyintézetében (Budapest, IX., Vámbáz-körut 7.). Dr. *Palócz* honosította meg hazánkban a villamos fényfürdőt is, a melynek remek gyógyító hatását most már egész Európa orvosi tekintélyei elismerik. Annak a sok nőbetegnek,

elhizottságban, reumában, köszvényben, emésztési zavarokban, vérszegénységben, mindenféle idegbajban és hurutokban szenvedőnek nem kell most már messze külföldre vándorolni, hogy az orvosi tudomány legújabb és legpraktikusabb vívmányainak segítségével megszabaduljon bajától, — elérheti azt itthon is.

— **Valódi Stollwerk Chokoládé,** a legjobb Chokoládé 1 szelet 6 kr. Kapható: a *Megay* cukrászdában és annak fióküzletében Erzsébettér, a gőzfürdővel szemben. Ugyanott 1 finom dió-torta 1 korona.

— **Alapos oktatás felnőtteknek!** Az egyszerű és kettős könyvvitelt, kereskedelmi levelezés és számvetést, szép- és helyesírást, valamint a váltóismét a legújabb gyakorlati és könnyű felfogású tanódszerem alapján minden írástudó nálam, úgy magyar, mint német nyelven a legrövidebb idő alatt alaposan megtanulhatja. **Spronz** Dávid, néptanító. Lakik: *Kis-Hunyad-utca* 64. sz.

CSARNOK.

Idyll.

Szurok sötét lebeg az egész vidéken,
Már nem látni semmit, csak a patak szélén
Egy fehér alakot ülve, mozdulatlan,
Mintha gyönyörködne a futó habokban.

Nagy óvatossággal, hogy senki ne hallja,
A vessző-kerítést egy ifju széthajtja.
Kis furulyájával a ház felé lépdel,
Megtisztelni Jolánt éjjeli zenével.

A fehér alakot a vizparton látva
Lassan közleg felé és mondja magába':
— Ő az, az én szívem egyetlen szerelme,
Illatos virága és kék nefelejtsé!

Meglocscsan a viz s egy szempillantás alatt
Az a patak partján ülő fehér alak
Bezuhan a vízbe. Az ifju ezt látva
— Óh Jolán megmentelek! hangosan kiáltja.

Furulyát, kalapját földre vetve gyorsan
Benn terem a futó, jéghideg habokban
És ott megtalálva, forrón öleli át
... A békát-vadászó „*Bodri*“-kutya nyakát.

—s.

Versek.

Irta: *Szabolcska Mihály.*

A jetenkovi magyar lyra egyik legkiválóbb képviselőjének, *Szabolcska* Mihálynak régi és újabb, de igazán legszebb versei jelentek meg most a „Magyar Könyvtár“ czimű népszerű és olcsó vállalatban. A verskötetből — mely 15 kr-ért kapható — mutatónl közöljük a következő két bájos költeményt:

Drága kincse vagy te . . .

Drága kincse vagy te
Az édes anyádnak,
Akárkinek, tudom,
Oda sem adnának.

Oda sem adnának,
Akárhogy kérnének;
Ha üveges hintón,
Jönnek is érte! . . .

Pedig én nem bánám,
Ha eligérenének;
Csak az utolsó szót,
Tőled kérdenék meg.

Te meg ne felelnél,
Egyebet se rája:
Csak odaborulnál,
Az anyád vállára.

S valamit, valamit
Sugnál a nevemmel,
Édes pirulással,
Édes szerelemmel! . . .

— Azt, azt, a mit eddig
Egyetlen szerelmem,
Megmondani szóval,
Nem mertél nekem sem!

Székely Anna.

Hogy férjhez adták Székely Annát,
Azt mondta rá a mostohája:
— „Ejh, mit a szív? . . . ábrándozásból
Az ember meg nem él, hiába',
Ez a legjobb neki!

Hogy hazahozták Székely Annát,
Azt mondta rá a mostohája:
— „Ahogy eddig megélt közöttünk,
Ezután is megél az árva,
Ez a legjobb neki.“

Hogy eltemették Székely Annát,
Azt mondta a mostohája:
— „Az Isten rendelése ellen
Az ember nem tehet, hiába',
Ez a legjobb neki!“

Értesítés.

Miskolcz város árvapénztárának 1897. évi számadásai, melyek a pénzügyi szakbizottság felülvizsgálata után a tanács részéről is jóváhagyattak, f. 1898. év ápril. hó 4-től 19-ig 15 napi közszemlére a városi főpénztári hivatalba azzal tétetnek ki, hogy ezen számadásokat a kitűzött idő alatt mindenki megtekintheti és észrevételt tehet.

Miskolcz, 1898. április 1-én

a városi tanács:
Soltész, polgármester.

Értesítés.

Miskolcz város közönsége értesítettik, hogy a házi, a kövezetvám, utadó, a fogyasztási és italadó, a tüzelőanyagok építési és a kisajátítási alap pénztárak 1897. évi számadásai a pénzügyi szakbizottság által megvizsgálatván, az összes számadási iratok, a pénzügyi szakbizottság jegyzőkönyveivel, és a tanács végzéseivel f. 1898. év április hó 4-től kezdődőleg ápril. hó 19-ig a főpénztári hivatalos helyiségben 15 napi közszemlére kitétetnek, mely idő alatt észrevételeit mindenki megteheti.

Miskolcz, 1898. április 1-én

a városi tanács:
Soltész, polgármester.

Értesítés.

Miskolcz város képviselő testületének f. évi április hó 5-én 36. sz. határozatából közhírré teszem, miszerint az ev. ref.

gimnáziumi épület megvásárlása tárgyában f. évi május hó 5-én d.-u. 3 órakor képviselői közgyűlés tartatik. És hogy a vételi ügy felett a megjelentek az 1886. évi XXII. t.-cz. 110. §-ának rendelkezése szerint számra való tekintet nélkül végérvényesen határoznak.

Miskolcz, 1898 április hó 9.

Soltész, polgármester.

Értesítés.

Miskolcz város képviselőtestülete f. évi április hó 5-én 41. sz. a. határozata folytán közhírré teszem, miszerint a Havlicsek Ferencz és neje tulajdonát képező, a miskolczi 7183. sz. a. tjkvben bejegyzett Gordon-utcai beltelek és a város tulajdonához tartozó Szeles-utcai 332. öl területű szántóföld elcserélési ügyének tárgyalásra az 1886. évi XXII. t.-cz. 110. §-a rendelkezéséhez képest f. évi május hó 5-ik napjának d.-u. 3 óráján városi közgyűlés fog tartatni.

Miskolcz, 1898. ápril 9.

Soltész Nagy Kálmán, kir. tan. polgármester.

Értesítés.

A polgármesterhez, úgy is mint az árvaszék elnökéhez postán, idegen vagy kebelbeli hivataltól érkezett, pénzek kezelésére vonatkozó szabályzatot az alulírott napon tartott közgyűlésben megalkotván, az e f. évi ápril 12-től május 11-ig bezárólag a közigazgatási hivatalban 30 napi közszemlére kitétetik.

Miről a közönség azzal értesítettik, hogy a közzétett szabályzat bárki által megtekinthető és az ellen felebbezés adható be.

Miskolczon, 1898. évi ápril 5-én tartott közgyűlésből.

Soltész, polgármester.

Szerkesztői üzenetek.

A kis hamis. Kedves soraiért fogadja szives üdvözlötinket.

Egy előfizető nő. Azt az üzenetet „Carolus” adta. El is tette a kis levélkét, hogy adandó alkalmal bővebben megmagyarázhassa az egészet. Szives üdvözlöt.

Kovács J. urnak. Annak a munkának magyar nyelvű kiadásáról nincs tudomásunk.

Nomen et omen. Nagyon vizenyős. Eltettük száradni. Ha időnk lesz, átjavitjuk.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Ruttkay Menyhért.

A dr. EGGER-féle

A „SANTAL EGGER”

kiváló gyógyerejű készítmény. Feleslegessé teszi a Copaivát és Cubebát. Felülmulja pontos és biztos hatásban eső, hólyag- és vesebántalmaknál a külföldi gyártmányok legjobbját. A **Hama-melis Injectióval** egyetemben használva a legmakacsabb folyást megszünteti. 1 üveg (40 darab) ára 1 frt 50 kr., a pénz előleges beküldése mellett postán bérmentve 1 frt 70 kr., 2 üveg 3 frt 20 kr., 2 üveg Injectió és 1 üveg Santal Egger bérmentve 3 frt 25 kr.

Kapható **Miskolczon Balog József, Baruch Gyula, Rácz Jenő és Szabó Gyula** dr. gyógyszerész uraknál.

Cs. kir. szab. Ditrichstein-féle poloskairtó szer

főlülmulhatlan hatása a **poloskák és ezek petéinek kiirtásánál.**

Alkalmazható mindenütt a nélkül, hogy ennek nedvessége folytán a kárpitokon, szöveteken vagy butorokon folt- vagy pécsetnyomot hátra hagyna. Orvosilag constatálva, miszerint a szoba levegője desinfcizálódik; nem lobbanékony és így a legkitűnőbb **poloskairtó szer.**

Ára üvegenként ecsettel 40, 75 kr., 1.50, 3 frt. Gummifecskendő 40 kr.

Egyidejűleg ajánlom kis **kézi gőzgépet**, melynek segítségével a **poloskairtó szer** gőze minden poloskafészekbe bevezethető, miáltal **tökéletes és alapos kiirtás** érhető el. — **Ára ezen kis kézi gőzgépnek 2 frt.**

Svábbogarak, oroszférgék, molyok és bolhák legrövidebb idő alatt alaposan kiirtatnak irtóporom által.

III I doboz 40 kr. és I frt. — Gummifecskendő darabja 40 kr. III

Megrendelések utánvétel vagy a pénz előleges beküldése mellett pontosan eszközöltetnek.

DITRICHSTEIN MÓR Budapest, VII., Nyár-utca 34-ik szám.

Elárusítók kerestetnek.

Helybeli főelárusító: KEPES BÉLA.

Butellás asztali borok.

Értesítés.

Van szerencsém a n.-é. közönség becses tudomására hozni, hogy vendéglő-helyiséget f. évi ápril hó 1-én bezárítottam s ez időtől fogva kizárólag

butellás borokat

zárt és nyitott edényekben

fogok árusítani **Kossuth-utca 4. szám** alatt, az udvarban levő helyiségemben.

A n.-é. közönség jóakaratu pártfogását kérve továbbra is, maradtam tisztelettel

Arvay Dániel.

Valódi hegyaljai asszu-bor.

Hegyaljai szamorodni.

Valódi jó vörös borok.

Vendéglő megnyitás!

Van szerencsém a n.-é. közönség b. tudomására adni, hogy a **Vörös-rákon** levő

nyári kerthelyiséget

folyó hó 1-én

megnyitottam.

A n.-é. közönség pártfogását kérve, vagyok

kiváló tisztelettel:

Neumann József.

Titoktartás biztosítottik.

Igervény

1870-iki magy. kir. nyeremény-kölcsonre, húzás már május 15-én,

főnyeremény 120,000 frt.

Ára csak 5 frt bélyeggel.

100,000 sorsjegy, 50,000 nyeremény.	
Szerencse-számok csak Falkensteinnál!	
Magy. kir. osztálysorsjegyek.	
Húzás 1898. évi május 11. és 12-én.	
EREDETI ÁRAK:	
Egy egész sorsjegy 6 frt.	Egy negyed sorsj. 1.50
Egy fél sorsjegy 3 frt.	Egy nyolczad sorsj. —.75
A kihuzott nyereményekről t. vevőimet azonnal értesitem.	
Nálam vásárolt sorsjegyek bélyegzőmmel vannak ellátva.	
FALKENSTEIN SÖMA	Nyeremény Korona
bank- és váltó-tüzlete	1 a 60000
MISKOLCZON, Színház-épület.	1 a 20000
	1 a 10000
	1 a 5000
	3 a 2000 6000
	5 a 1000 5000
	8 a 500 4000
	30 a 300 9000
	50 a 100 5000
	2900 a 40 116000
	3000 nyer. K. 240000
Szerencse-számok csak Falkensteinnál!	
100,000 sorsjegy, 50,000 nyeremény.	

A tölem vett és nyert sorsjegyek: 5577, 5578, 5588, 5590, 5591, 5592, 6576, 6582, 6585, 6588, 6593, 6594, 6596, 6599, 12386, 12876, 20927, 21209, 12393, 46406, 46945, 59926, 67279, 67280, 67288, 67290, 67294, 72158, 72179, 72177, 72185, 74957, 77982, 85765, 85768, 90407, 90966, 91830, 99175 stb., stb.

A tölem vett és nyert sorsjegyek: 99175, 91830, 90966, 90407, 85768, 85765, 77982, 74957, 72185, 72177, 72158, 67294, 67290, 67288, 67280, 59926, 46345, 46406, 21209, 20927, 12893, 12376, 6599, 6594, 6593, 6588, 6585, 6582, 5592, 5591, 5590, 5577, 5588, 5578 stb., stb.

Titoktartás biztosítottik.

Gyors és pontos kiszolgálást!

WAGNER ÉS SZELÉNYI

gőzerőre működő, a mai kor igényeinek megfelelő, divatos betűnemekkel
és sajtókkal felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁBAN

MISKOLCZON

készülnek: bármily terjedelmű művek, naponként vagy hetenként megjelenő

HIRLAPOK, FOLYÓIRATOK,

pénzüntézeti kimutatások, zárszámadások,

táblázatok fekete és színes vonalzással,

LAKADALMI ÉS BÁLI MEGHIVÓK,

* körlevelek, * falragaszok, * árjegyzékek, *

CZÉGNYOMÁSOK LEVÉLPAPIR- ÉS BORITÉKRA,

czimkártyák, számlák, gyászjelentések, czimkék névjegyek, tánczrendek

és minden a nyomdászat keretébe vágó, itt fel nem sorolt, egyszerű avagy több színben nyomandó munkák.

Áraink *bármivel szemben is reálisak*, a megrendelés minősége- és mennyiségéhez mérten aránylag igen jutányosak, miről t. megrendelőink már eddig is személyesen meggyőződést szerezhettek. Elvünk: a papíron elmondottakat tényekkel is bebizonyítani, miért is ajánlatunknál a hangzatos: „minden versenyt legyőző“ kifejezések használatát fölöslegesnek tartjuk és kérjük t. megrendelőinket, hogy állításunk igaz voltáról személyesen meggyőződni szíveskedjenek.

Korrekt, elegáns, hibátlan munka!

Jutányos árainkról tessék személyesen meggyőződni!

Jutányos árainkról tessék személyesen meggyőződni!